

Dobrodružná cesta mojí prababičky z Plzně do Lešišova **MATYÁŠ MYSLÍK, 20. ZŠ, Plzeň – 7.A**

Příběh, který jsem se rozhodl napsat, se stal na konci 2. světové války. Prožila ho moje prababička, ale vyprávěla mi ho teta, která ho od prababičky mnohokrát slyšela. Ukázala mi také hodně fotek, takže jsem se mohl seznámit s prababičkou i dalšími příbuznými, kteří zemřeli dávno před tím, než jsem se narodil.

Bylo jaro roku 1945. Druhá světová válka se chýlila ke konci. Američané a jejich spojenci se od západu rychle přibližovali k našemu území. Tehdy se obyvatelé Plzně museli skoro každý den skrývat před nebezpečnými nálety. Bomby dopadaly také na Škodovku, která vyráběla zbraně pro německou armádu. Zrovna tam pracoval můj praděda Vilda Sviták. On musel chodit do práce, ale prababička Tonča s jejich malým synem Vilíkem radši odjela na Šumavu do malé vesničky nedaleko Sušice, která se jmenuje Lešišov. V místní hospodě, která patřila rodině Rajtmajerů, si pronajímali jeden pokoj. U Rajtmajerů bylo ubytováno ještě několik rodin z Plzně s malými dětmi a také Rajtmajerovi měli 4 kluky, takže si pětiletý Vilík možná ani neuvědomoval hrůzy války a klidně si tu hrál se svými kamarády. V Plzni, kromě dědy Svitáka, který nikam odjet nemohl, ještě zůstávala i prababiččina maminka. Tenkrát jí bylo už skoro 70 let. Prababička se o ní bála a přemlouvala jí, aby za nimi přijela do Lešišova. Ale její maminka o tom nechtěla ani slyšet a jen říkávala: “Tončo, já se nikam handrkovat nechci. Tady jsem se narodila a tady také umřu”. Někdy v polovině dubna se ale prababička přeci jen se svou maminkou dohodla, že pro ni přijede do Plzně a odjedou vlakem do Lešišova. Malý Vilík mezitím zůstal v Lešišově v péči paní Rajtmajerové. Moje prababička se vypravila na tu nejdobrodružnější cestu svého života.

Do Plzně dorazila bez problémů. Druhý den ráno vyzvedla svou maminku. Pouze s malým kufříkem, do kterého sbalily jen několik nejn nutnějších věcí, došly obě ženy na plzeňské hlavní nádraží. Tam byl už od rána zmatek, protože na trať někde zaútočili hloubkaři. To byly americké stíhačky, které létaly hodně nízko nad zemí a ničily především německou vojenskou techniku, železniční tratě a také parní lokomotivy. Vlak směrem na Horažďovice měl dlouhé zpoždění, ale nakonec odjel.

V Horažďovicích bylo potřeba přestoupit na další vlak směrem na Sušici a dále do Mokrosuk, odkud je to do Lešišova jen 2 km pěšky. Obě cestovatelky dojely do Horažďovic, jenže dál už žádný vlak nejel, na trati byla výluka. Nezbylo tedy nic jiného, než se vydat na dlouhou cestu pěšky. Byla to túra delší než 20 km, ale musely se pokusit ji zvládnout. Statečně šlapaly, někdy po cestě, někdy i po poli, to aby si cestu trochu zkrátily. Když se blížily ke kostelu na Zdouni, který stojí na malém návrší nad řekou Pstružnou, asi 5 km za Sušicí, začalo se rychle stmívat. Obě ženy byly hodně unavené. Prababička musela chvílemi svou maminku podpírat. Ke kostelíčku došly už za úplné tmy a další pochod opravdu nebyl možný. Prababička tedy nechala svou maminku odpočinout si u zdi, která obepíná kostel a přilehlý hřbitůvek a sama prošla malou brankou dovnitř. Napadlo ji, že by se mohly schovat v kostele, ale ten byl zamčený. Rozhlédla se pozorněji po hřbitově a vzadu až u jihozápadního okraje hřbitova si všimla tmavé střechy, která zakrývala nízkou budovu přilepenou ke hřbitovní zdi. To byla místní márnice. Prababička sebrala poslední zbytky odvahy a šla se tam podívat. Dveře zamčené nebyly, tak opatrně nahlédla dovnitř, žádný nebožtík tam naštěstí neležel. “To bude náš hotel pro dnešní noc,” pomyslela si prababička a oznámila to své znavené mamince. Bylo to vážně hodně strašidelné, ale obě byly rády, že mají střechu nad hlavou a mohou si trochu odpočinout před další cestou. Na další cestu vyrazily hned za svítání. Věděly, že před sebou mají už asi jen posledních 6km. Musely dojít do Hrádku, za ním se cesta stáčela doprava na

polní pěšinu, která vedla okolo rybníka. kam se v létě chodili obyvatelé Lešišova koupat. Tady pocítily úlevu, protože byly vážně skoro doma. Na poli za rybníkem si všimly několika bílých válečků. Prababička netušila, co by to mohlo být a později vzpomínala, že měla strach se toho dotknout. Tenkrát všude viděla nevybuchlé bomby. Přesto jeden takový váleček sebrala a schovala si ho do tašky. Chvilí na to už se šťastně vítaly se svými přáteli v lešišovské hospodě, kde je všichni netrpělivě očekávali. Paní Rajtmajerová se prababičce svěřila, že se obávala nejhoršího, ale hned dodala: “Bála jsem se, že už vás nevidíme, paní Svitáková, ale o Vilíka bych se postarala, vždyť sama mám 4 kluky, tak toho pátého bychom taky vychovali.” A ten bílý váleček? To byla role kvalitního plátna, asi pro americké parašutisty. V Lešišově ho samozřejmě nevyhodili, paní Rajtmajerová ho rozstříhala a všem pěti klukům z něj našila košile.

Za několik týdnů válka doopravdy skončila. Všichni se radovali, Svitákovi určitě také, protože mohli být zase pohromadě. V dubnu roku 1946 se jejich rodina rozrostla ještě o jednoho člena - mojí babičku Martu.